

81/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 14 януари 2009 година, се прилага и за гражданите на трети страни, за които се изисква виза и които искат да се завърнат през външните граници на Шенгенското пространство в държавата членка, която и/л е издала временно разрешение за пребиваване, без за тази цел да влизат на територията на друга държава членка.

2. Член 5, параграф 4, буква а) от Регламент № 562/2006, изменен с Регламент № 81/2009, трябва да се тълкува в смисъл, че държава членка, която издава на гражданин на трета страна виза за повторно влизане по смисъла на тази разпоредба, не може да предвиди ограничение влизането в Шенгенското пространство да става само през входните пунктове на нейна територия.
3. Принципитите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания не налагат да бъдат предвидени преходни мерки за гражданите на трети страни, напуснали територията на държава членка, когато са притежавали само временни разрешения за пребиваване, издадени в хода на разглеждането на първа молба за разрешение за пребиваване или на молба за убежище, и които искат да се завърнат на тази територия след влизането в сила на Регламент № 562/2006, изменен с Регламент № 81/2009.

(¹) ОВ С 72, 5.3.2011 г.

Решение на Съда (голям състав) от 12 юни 2012 г. (преюдициални запитвания от Bundesfinanzhof — Германия) — Waldemar Hudzinski/Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (С-611/10), Jaroslaw Wawrzyniak/Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (С-612/10)

(Съединени дела С-611/10 и С-612/10) (¹)

(Социално осигуряване на работниците мигранти — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Член 14, точка 1, буква а) и член 14а, точка 1, буква а) — Членове 45 ДФЕС и 48 ДФЕС — Временна заетост в държава членка, различна от тази, на която територия се осъществява обикновено дейността — Семейни обезщетения — Приложило законодателство — Възможност за отпускане на обезщетения за дете в държавата членка на временната заетост, която не е компетентната държава — Прилагане на вътрешноправно правило за недопускане на натрупване, което изключва това обезщетение при получаване сходно обезщетение в друга държава)

(2012/С 227/05)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesfinanzhof

Страни в главното производство

Ицци: Waldemar Hudzinski (С-611/10), Jaroslaw Wawrzyniak (С-612/10)

Ответници: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (С-611/10), Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (С-612/10)

Предмет

Преюдициални запитвания — Bundesfinanzhof — Тълкуване на член 14а, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26) — Определение на приложимото законодателство — Право на работник мигрант да получава в държавата членка, в която работи, семейни добавки за децата си, които пребивават в държавата членка по неговия произход — Положение на лице, осъществяващо дейност в своята държава членка по произход като самостоятелно заето лице, което за срок от четири месеца е заето по трудово правоотношение в друга държава членка.

Диспозитив

1. Член 14, точка 1, буква а) и член 14а, точка 1, буква а) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност за заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г., допускат държава членка, която не е посочена по силата на тези разпоредби като компетентна държава, да отпусне в съответствие с националното си право обезщетения за дете на работник мигрант, работещ при условия на временна заетост на нейна територия при обстоятелства като тези, предмет на главното производство, включително когато се установи, на първо място, че съответният работник не е понесъл никакви неблагоприятни правни последици поради упражняване на правото си на свободно движение, тъй като е запазил правото си на семейни обезщетения от същото естество в компетентната държава членка, и на второ място, че нито този работник, нито детето, за което се иска посоченото обезщетение, не пребивават обичайно на територията на държавата членка, където е била временната заетост.
2. Нормите на Договора относно свободното движение на работници трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат в положение като разглежданото в главното производство да се прилага правило от националното право, като произтичащото от член 65 от Закона относно данъка върху дохода (Einkommensteuergesetz), доколкото то води не до намаляване на размера на обезщетението до размера на сходно обезщетение, получавано в друга държава, а до изключване на това обезщетение.

(¹) ОВ С 103, 2.4.2011 г.